

Bayer Zsolt: A világ, ahol élünk (2. rész)

2024 április 25. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

• [0](#)

értékelve

Még nincs

Mérték

Világháborús előkészületek: 1962 őszé és 2024 tavasza között döbbenetes erejű a történelmi párhuzam!

Mottó: Szemtől szembe néztük egymást, és a másik egyszer csak pislogott. *(Dean Rusk, az Egyesült Államok*

külgymisztere)

Most vajon ki fog pislogni? Hiszen alig van nagyobb bátorság ma, mint egy pislogás.

1962 őszén. A Szovjetunió R–12 Dvina (SS–4) közepes hatótávolságú, atomtöltetű ballisztikus rakétákat szállít Kubába, és megkezdődik ezek kipakolása a havannai kikötőben. Ezzel párhuzamosan a szovjetek megkezdik hat R–12-es és három R–14-es indítóállás megépítését. A szovjet ballisztikus atomrakéták mindegyike amerikai nagyvárosokra volt beprogramozva.

Válaszképpen Kennedy elnök elrendeli a Kuba körüli tengeri blokádot, s 1962. október 22-én elmondott drámai beszédében kijelenti, minden Kubából az Egyesült Államok ellen induló támadást úgy értékelnek, mintha az a Szovjetunióból indult volna, s ennek megfelelően fognak reagálni. Október 27-én Kuba felett lefekttek egy U–2 felderítő repülőgépet, egy másikat pedig hajszal hóján elfogtak a Cusucs-félsziget felett. Eközben a további rakétákkal megrakott szovjet teherhajók vésszesen közeledtek a Kuba köré volt amerikai blokádatáraihoz.

A világ egy atomháború szélén állt.

Ekkor került sor a két nagyhatalom vezetője közötti üzenetváltásra.

Hruscsov 1962. október 26-án egyebek mellett a következőket írta Kennedynek:

„Igen tisztelt Elnök Úr!

Nagy meglepéssel fogadtam az Ön válaszát U Thantnak arra a javaslatára, hogy tegyünk lépéseket hajóink találkozásának meggátolására és így kerüljük el a jóvátehetetlen, végzetes következményeket. Ez az Ön részéről tett ésszerű lépés megerősíti azt a véleményemet, hogy Ön szíven viseli a béke fenntartását. Ezt meglepéssel állapítom meg. [...] Megértem, Elnök Úr, az Ön aggodalmát az Egyesült Államok biztonságát illetően, mert ez az elnök elsőrendű kötelessége. Ámde, ugyanezek a kérdések foglalkoztatnak bennünket is, ugyanilyen kötelességek hárulnak rám is mint a szovjet Minisztertanács elnökére. Önt nyugtalanság tölti el amiatt, hogy mi fegyvereket küldtünk Kubának, hogy segítsünk megszilárdítani védelmi képességét. [...] Ön biztosítani akarja országa biztonságát, és ez érthető. De Kuba is ugyanezt akarja: minden ország gondoskodni kíván saját biztonságáról. De akkor hogyan értékeljük mi, a Szovjetunió azt, hogy Önök katonai támaszpontokkal vették körül a Szovjetuniót és szövetségeseinket, a szó szoros értelmében a katonai támaszpontok gyűjtét építették ki országunk körül, és elhelyezték ott rakétafegyvereiket. Ez nem titok, felelős amerikai személyiségek tüntetően beszélnek erről. Az Önök rakétái ott vannak Angliában, Olaszországban és ellenünk irányulnak. Ott vannak az Önök rakétái Törökországban is.

Önt nyugtalanítja Kuba. Azt mondja Ön, azért nyugtalanítja, mert Kuba 90 tengeri mérföldre fekszik az Amerikai Egyesült Államok partjaitól. Viszont Törökország mellettünk terül el, a szovjet és török határörök ott járnak egymás mellett és látják egymást. Ön úgy véli, hogy joga van biztonságot követelni saját országának és követelni azoknak a fegyvereknek az eltávolítását, amelyeket Ön támadónak nevez. Ugyanakkor Ön nem ismeri el a mi jogunkat erre.

Ön ugyanis Törökországban, közvetlen közelünkben olyan pusztító rakétafegyvert helyezett el, amelyet Ön támadó fegyvernek nevez. Hogyan lehetne ilyen körülmények között azt elismerni, hogy katonai vonatkozásban egyenlőségünk vannak, amikor nagy államaink között ilyen egyenlőség áll fenn? Ehhez semmiképpen sem lehet hozzájárulni. [...] Ennélfogva javasolom: mi hajlandók vagyunk kivonni Kubából azokat a fegyvereket, melyeket Ön támadó fegyvereknek tart. Készek vagyunk ezt megtenni és erről bejelentést tenni az ENSZ-ben. Az Önök képviselői pedig azt jelentsék be, hogy az Egyesült Államok a maga részéről, tekintetbe véve a szovjet állam aggodalmát, kivonja a maga hasonló eszközeit Törökországból. Egyezzünk meg hát, hogy ennek végrehajtására milyen határidőt szabjunk meg egymásnak. [...]”

Kennedy másnap, október 27-én a következő választ küldte:

Nagy figyelemmel olvastam az Ön október 26-i levelét, és örömmel üdvözlöm azt a kijelentését, hogy a probléma gyors megoldására kíván törekedni. A legelső dolog azonban az, hogy a Kubában levő offenzív rakétatámaszpontok megszüntetésén fáradozzunk, továbbá, hogy hatékony ENSZ-intézkedések kíséretében hadműveleti felhasználásra alkalmatlanná tegyék mindazokat a fegyverrendszereket Kubában, amelyek offenzív célokra felhasználhatók.

Abból a feltevésből kiindulva, hogy ez gyorsan megtörténik, olyan utasításokat adtam New York-i megbízottjaimnak, amelyek lehetővé teszik számukra, hogy e hét végén – az ügyvezető főtitkárral és az Ön megbízottjával együttműködve – intézkedéseket dolgozzanak ki a kubai probléma állandó jellegű megoldására az Ön október 26-i levelében javasoltak szerint. Ha helyesen értelmezem az Ön levelét, akkor javaslatainak kulcsfontosságú pontjai – amelyek általában elfogadhatóknak tűnnek - a következők:

1. Ön hajlandó lenne eltávolítani ezeket a fegyverrendszereket Kubából megfelelő ENSZ-megfigyelés és ellenőrzés mellett, és kellő biztosítékokkal hajlandó lenne kötelezettséget vállalni arra, hogy megszünteti ilyen fegyverrendszerek további bevitelét Kubába.

2. Mi a magunk részéről beleegyezni kívánó rendelkezések meghozatalába az ENSZ-en keresztül, hogy biztosítható legyen az alábbi kötelezettségek folyamatos teljesítése:

a) az érvényben levő vesztégyezmény-rendeletek gyors megszüntetése;

b) annak szavatolása, hogy nem éri támadás Kubát.

Meggyőződésem, hogy a nyugati félteke más országai is hajlandók lennének hasonlóképpen eljárni. [...]"

Hruscsov erre október 28-án így reagált:

„Tisztelt Elnök Úr!

Megkaptam 1962. október 27-i üzenetét. Hálámat és köszönetemet nyilvánítom mértéktartásáért, megértéséért és azért, hogy tudatában van, milyen felelősség hárul Önre a világbéke megőrzésével kapcsolatban. Jól megértem aggodalmát és az Egyesült Államok népének aggodalmát; minthogy az Ön által támadónak minősített fegyverek valóban szörnyű fegyverek. Ön is és én is tudom, hogy milyen fegyverek ezek.

A veszélyes konfliktus gyorsabb felszámolása, a béke ügyének szolgálata érdekében, annak érdekében, hogy bizakodással töltsük el a békére vágyó népeket, és megnyugtassuk Amerika népét, amely – bizonyos vagyok benne – éppen annyira óhajtja a békét, mint a Szovjetunió népei, a szovjet kormány azokon a korábban kiadott utasításokon túlmenően, amelyek az Ön által »támadónak« nevezett fegyverek elhelyezésére szolgáló létesítményeken folyó további munka leállítására vonatkoztak, új rendelkezést adott ki e berendezések leszerelésére, becsomagolására és a Szovjetunióba történő visszaszállítására. [...]"

Kennedy pedig még aznap reagált:

„Kedves Elnök Úr!

[...] Úgy gondolom, hogy Ön és én, akiket oly súlyos felelősség terhel a béke fenntartásában, tudatában voltunk annak, hogy a fejlemények egy olyan ponthoz közeledtek, amelyen az események már nehezen lettek volna ellenőrizhetőek. Ezért üdvözlöm ezt az üzenetet és fontos hozzájárulásnak tekintem a béke fenntartásához. (...) Remélem, hogy a szükséges intézkedéseket haladéktalanul meg lehet tenni az ENSZ-en keresztül, miként az Ön üzenete is mondja, hogy így az Egyesült Államok cserében hatálytalaníthatja a jelenleg érvényben levő blokádtételeket. Már intézkedtem, hogy mindezekről a dolgokról jelentés tétessék az Amerikai Államok Szervezetének, amelynek tagjai ugyancsak mélyen óhajtják az igazi béke fenntartását a Karib-tenger térségében. (...)"

Így történt. S ami még fontos tudnivaló: Kennedy elnök testvérét, Robert Kennedyt beküldte a szovjet nagykövetségre, ahol titoktartás mellett elfogadták a szovjetek másik követelését, és az Egyesült Államok kivonta Törökországból Jupiter típusú rakétáit. Vagyis elmondhatjuk, hogy Dean Rusk külügyminiszternek csak félig volt igaza. Ugyanis a két fél nézte egymást, szemtől szembe, majd a legutolsó pillanatban mindkettő pislogott egyet.

2024 tavasza van. Immáron több mint két éve nézzük egymást szemtől szembe. Kétségtelen tény, hogy a Nyugat a hidegháború vége óta köröskörül pakolta a NATO-val, önmagával és fegyvereivel Oroszországot. Kétségtelen tény, hogy Oroszország megtámadta Ukrajnát. Kétségtelen tény, hogy Ukrajna sokat tett ezen támadás kirovokálásáért (orosz kisebbséggel szembeni embertelen bánásmód, jogfosztás, pogromok stb.), és kétségtelen tény, hogy Koszovó után a Nyugatnak semmilyen, sem erkölcsi, sem politikai alapja nincs kifogásolni a Krím annektálását. Kétségtelen tény, hogy a Nyugat és az ukránok közösen lengették be Ukrajna NATO tagságát,

miképpen kétségtelen tény, hogy ezt Oroszország nem t?rheti, miképpen az Egyesült Államok sem t?rhetette el az orosz atomrakétákat Kubában.

Kétségtelen tény, hogy az Egyesült Államok jelenleg proxyháborút vív Oroszország ellen Ukrajnában, s ebben a háborúban ukránok és oroszok tízezrei-százazrei halnak meg.

Kétségtelen tény, hogy ebb?l a tragédiából egy kiút van: az azonnali t?zszünet és a béketárgyalások megkezdése.

(Erre volt is mód a háború kitörése után alig két hónappal, de akkor az Egyesült Államok ezt megakadályozta, ugyanis kétségtelen tény az is, hogy ez a háború az Egyesült Államok érdeke, ugyanis ?k keresik magukat gennyestre ezen a proxyháborún, s nem mellesleg szép lassan, de biztosan térdre kényszerítik Európát is.) Európa kezdetben – néhány normális pillanat erejéig – normálisan reagált. Sisakok és pokrócok küldésével indított. Ám a normalitás megint nem tartott sokáig, ismét vereséget szenvedett. Európa és benne Németország eljutott a teljes önsorsrontásig, még az Északi-Áramlat felrobbantását is képes volt el?bb az oroszokra fogni, majd miután nyilvánvalóvá vált, hogy e mögött is az Egyesült Államok áll – az idióta Sikorski, ma már Lengyelország külügyminisztere is nekik köszönte meg el?ször – mély hallgatásba burkolódzott.

Aztán jött a fegyverek küldése, a milliárdok küldése, majd következett a fenyeget?dzés, miszerint majd küldünk NATO-csapatokat is. Most pedig a lengyel elnök bejelenté, hogy szívesen lát Lengyelország területén atomfegyvereket, ha a NATO úgy döntene.

Kítették a pisztolyt a színpadra, s a klasszikus dramaturgia szerint annak legkés?bb a harmadik felvonás végén el kell sülnie.

2024. tavasza van.

Vagy 1962 ?sze. Nehéz eldönteni. S nézzük egymást, szemt?l szembe, s a sok kétségtelen tény között csak egy valami kérdéses: lesz-e valaki, aki elég bátor és elég bölcs pislogni egyet. Vagy senki, és inkább elpusztulunk mindahányan. A kevés túlél? pedig markolja a sívó homokot, mint Charlton Heston a Majmok bolygója végén, és térdre rogyva, zokogva mondogatják majd: hát megtettétek, ti állatok, hát mégis megtettétek... És talán el?kerül a tudós majom, Zaius által ?rözt szent tekercs is, benne a szöveg:

„?rizkedj az embert?l, mert ? az ördög eszköze. Isten teremtményei közül ? öl sportból, pénzért, hírért. Igen, megöli a testvérét, hogy megszerezhesse annak vagyonát. Ne hagyjátok elszaporodni, mert elpusztítja saját otthonát, de a tiéteket is. ?zzétek el, hajtsátok vissza az embert a dzsungel s?r?jébe, mert ? a halál hírnöke.”

Mindezt tessék végig gondolni június 9-én is.

Bayer Zsolt - www.magyar nemzet.hu

Ajánló

